

Safiye 1 Hükümsüz Fahişe

– HacıAli Bayram · 11 Mart 2009

Sevgili okur,

Okumaya başladığınız taktirde,devamını merak edeceğiniz ve sonunda değdi diyebileceğiniz bir mektuplar serisidir,Safiye....45 mektuptan oluşmaktadır.Halen arada bir yenilerini de yazıyor.Ancak eskisi kadar sık yazışmıyoruz.Çünkü ebediyen kurtulamayacağını zannettiği bataktan çıktı. Bugünlerde evlilik hazırlıkları yapıyor.O nedenle sık yazışmıyoruz.Hayatta tesadüflere inanıyorsanız böylesi dostlar başına diyeceksiniz.Bize göre tesadüf yoktur..Herşey bir kader dahilinde cereyan eder...Kurtulmayı çok istemişti,Allah teala tarafından duası kabul oldu,vesile ayağına geldi...

Şimdi hikayemize girebiliriz..

Her gün gibi, bir rutin gündü, o gün .Geç yatıp geç kalktığım bir sıradan gün.Kahvaltımı yapar yapmaz,bilgisayarın başına geçmişim.www.edebiyatdefteri.com.dan kendi sayfama girdim.Son astığım şiirime kimler girmiş,neler yazmış, merak ediyodum..Tarih onyedekim 2008 Cuma.

Tahtadaki şiirim,"Öze / le / ÇAĞRI ' isimli şiirimdi.Bilmem kaçınıcı kez astığım şiirime yine ellinin üzerinde şair uğramış,birkaçıda lütfedip görüşlerini bildirmişti..Şimdi onların sayfalarına uğrama,şiirlerini okuma ve içimden geldiğince yorumlama zamanıydı.Hergün böyle yapar,sonra yazılarımı yazmaya başladım.

Yazılacak şey çok.Üç kitap birden başladım.İki yıldır,yazmak için olağanüstü çaba sarfediyorum.Yazmaya şiirle,1967 yılında başlamıştım.Çok yoğun geçen atmış yıllık ömrümde, ekmek derdinden dolayı uzun süreli motivasyonlardan yoksun kaldığım için,düz yazı yazamadım.Kısa zamanlara, kısa şiirler sıkıştırdım.Onların da çoğunu,ev dışında yazdığımndan cebimde uzun zaman taşıyıp,çoğunu sonradan attım ya da kaybıldı.Bir bölümünü ceplerimi boşaltırken bulup bulup saklayan rahmetli eşim,on yıllar sonra bir gübre çuvalı dolusu önüme koyup;
-Al bunları, yayına hazırla,deyip önüme koydu da,düzenleyip yayınlama imkanım oldu.

O gün şair arkadaşların sayfalarını gezerken,bir rumuz ve resim üstüne tıkladım.Neden yaptım,bugün için hatırlamıyorum bile.Siz deyin tesadüf,ben diyeyim tevafık.İlk defa görmüştüm,rumuzu da resmi de.Yazdığı yorum dikkatimi çekmişti,herhalde.

Sayfaya girdiğimde,tahtadaki yazının başlığı dikkatimi çekti. Okumaya başladım.

Hayatımı budenli etkileyeceğinden,beni günlerce ağlatıp,endişelere sürükleyeceğinden,korkutacağından,umutlandıracağından,sonra da sevinçten hüngür hüngür gözyaşı döktüreceğinden haberim yoktu,tabi.

Sıradan bir günün,sıradan bir yazısıydı.Okuyacaktım.Varsa yazmaya değer bir durum, birkaç satır,yazıp geçecektim.Ama öyle olmadı..

Ogün bugün, bu yazıyı yazan arkadaşımızla ağladım,güldüm..

Sonunda yazışmalarımızı,yaşadığımız acıları ve sevinçleri herkesle paylaşmaya karar verdim.Kendisine teklif götürdüm.Olup bitenin,sıradan olmadığına,başkaları için ibret teşkil ettiğine,yayınlanmasının birileri için umut olacağına karar verdik.Uzun sürecek bir mektuplaşma süreci başladı..

Ve bize göre mutlu sona ulaştık.

Halen de devam ediyoruz.Meyvelerini de aldık.Başka "gül"ler de katıldı kervanımıza.Katılacaklar da var.Bizimle ilk irtibatı kurdular bile.

Bu ibret dolu bir hikaye.İsteyince ve uygun davranışları yapınca bataklıktan çıkıp arşa yükselmenin hikayesidir.Tanışmamıza vesile olan yazıdan ve altına yazdığım yorumdan başlıyoruz,anlatmaya.

'Aynada kendime bakıyorum.

Uzun siyah saçlarım, kavisli kaşlarım, kıvrık kirpiklerim, siyah gözlerim, beyaz yüzüm. Ama bir karartı var. Yüzümde, gözlerimde bir acı, bir çaresizlik, bir boş vermişlik hakim. Utanç ve vicdan azabı yüzümün diğer yarısında sanki. Yüzümü hüznün kaplamış sırlarla, gizemlerle kapatmış. Adı değişmiş, hüznün yüzü oluvermiş.'

HÜKÜMSÜZ FAHİŞE

(Şiirin Hikayesini Görmek İçin Tıklayın)

Şiirin Hikayesi

Aslında bu siteye birkaç gündür üyeyim.Yazılanları okuyorum; güzel şeyler.Umut var çoğunun içinde ya da mısraların, satırların bir kenarında.Benim yazılarımda da var mı?Sanmıyorum.Yazdıklarım birer gerçek yaşam öyküsü ise ve bu yaşamda umut hiç yoksa, satırlarımda ,mısralarımda nasıl olabilir ki?

Gün ışıdı sonunda. Sabaha kadar bu bilmediğim şehirde yabancısı olduğum bu mahallede bu sokakta ve bu evde kaç şişe şarap boşalttım sayamadım.

23 nolu apartmanın üçüncü katının 13 numaralı dairesindeyim. Oldukça konforlu bir daire burası. Yatak odasından salona doğru gelip kulaklarımı çınlatan ve bütün konforun, çakır keyfimin üzerine karabasan misali çöken bir nefes bir ses dışında.

Gittikçe yaklaşıyor. Kafamı kaldırıp kapıya bakıyorum. İşte o adam. Uzun boylu, hafif kel, bir tane bile siyah saça sahip olmayan, babam yaşında, gözleriyle ,üzerime doğru gelişile beni ürküten, mideme

sancılar girmesine neden olan o adam. Yanıma geliyor bana dokunuyor onu hissediyorum. O anda ölüm öyle büyüleyici öyle sıcak görünüyor ki gözüme. Ölemiyorum.

Uzun bir koridoru birlikte yürüyoruz ve yatak odası. Onunla aynı yatağa giriyorum. Nefesini, sıcaklığını, tenini hissediyorum. Penisini vajinamla tanışmaktan öteye gitmeyen bir birleşme sonrası da ağlıyorum. Kendimi banyoya kapatıp midem ağzımdan çıkıncaya kadar içimi boşaltıyorum.

Aynada kendime bakıyorum.

Uzun siyah saçlarım, kavisli kaşlarım, kıvrık kirpiklerim, siyah gözlerim, beyaz yüzüm. Ama bir karartı var. Yüzümde, gözlerimde bir acı bir çaresizlik, bir boş vermişlik hakim. Utanç ve vicdan azabı yüzümün diğer yarısında sanki. Yüzümü hüznün kaplamış sırlarla, gizemlerle kapatmış. Adı değişmiş hüznün yüzü oluvermiş.

Bedenime bakıyorum. Herkesin imrendiği, erkeklerin hayallerini süslediği, zihinlerinde buluşup doyusuya tadına vardıkları bu beden, bu yüz öyle çirkin duruyor ki karşımda. Bir sürü iz var, leke var, yara var. Teslim olduğum adamların elleri, tenleri, terleri var. İğreniyorum kendimden. Bir şeyler yapmak istiyorum. Parçalara bölmek, yakmak ya da defalarca yıkamak. Başımdan aşağı boşalacak her damla su ile eller, tenler, terler gider belki, diye. Günahlarım bırakır beni diye. Peki ya vicdan azabım! O da bırakır mı?

Yatak odasına gidiyorum yeniden. Kapıyı aralayıp ona bakıyorum çoktan sızmış. Salona gidip kanepenin üzerine oturuyorum. Şişenin dibinde kalan son bir kadehlik şarabımı yudumluyorum ve düşünüyorum. Bu bir ilk değil, son da olmayacak. Daha kim bilir kimlere nerede nasıl sunacağım, içerden bakıldığında yıkık, dışardan albenili bedenimi. Bedenim şu iki kavram arasında sıkışmışken, kendimi nerede, kimde unutacağım da, nasıl bulacağım. İhtişam ile sefaleti bir arada barındıran bu enkaz; bir kaldırımında, bir otobüs terminalinde, bir otelede, bir evde, bir barda, bir sokakta, bir arabada... Bilmiyorum, hatırlamıyorum.

Kaybettim Kendimi! HÜKÜMSÜZDÜR.

Böyle bir yazıya nasıl bir yorum yazılabilirdi ki. Uzun uzun düşündüm. Çok etkilenmiştim. Sınırdan yaşadığını, boğulmak üzere olduğunu hissetmiştim. Fuhuşu fahişe gözüyle ilk görüşümdü. Satır aralarındaki saklı, gizli ifadelerinde, tükendiğini, dayanamayıp canına kıyabileceğini düşündürmüştü. Aşağıdaki cümleleri yazabildim. Bir de bütün içtenliğimle dua edebilmişim.

17 Ekim 2008 Cuma 00:10:13

Nereden başlamalıyım da doğru birşey yapmış olayım bilmiyorum...

Yazmış olman önemli... Nerede yayınladığının önemi yok.. Nasıl böyle bir duruma düştün, sebeplerde

kusurun var mı, yok mu bilmeyiz ama, senin konumunda çok insan olduğunu biliyoruz.
Bazıları kendi kusurları yüzünden, bazıları tamamen suçsuz...
Her ne olursa olsun temiz bir insansın ki, yaptığın işten nefret ediyorsun, kurtulmak istiyorsun....

Allah sen ve senin gibi olan bütün kızlarımıza, kadınlarımıza yardım etsin.
Dua et....Kurtulmak için nefsinle, oluşmuş kirli çevrenle mücadele etmek için, Allahtan yardım iste.
Varsa ailene bütün açıklığıyla sığınmaya çalış. Tabii anlayacak kültürde iseler.
Unutma, tövbe eden anasından doğmuş gibidir.
Toplum utansın. Seni o duruma sokanlar, acziyetinden yararlanalar utansın.... Sen kendinden değil, yaptığın fiilden nefret et.
Senin ruhun da herkes kadar temizdir... Allah, her birimize şah damarımızdan daha yakındır. İmdat diyene icabet eder.
Allah yardımcın olsun...
İbretlik yazının sevabına Allah'ım sana yardım edecektir.

selam ve selam

-----«»-----
carmenmir (10/16/2008)-----1
-----«»-----

Öyle güzel anlatmışsınız ki, sonum muamma olduğu için bir kez daha üzuldüm.

-----«»-----
hacı ali (10/16/2008)-----2
-----«»-----

Sevgili carmenmir,

Sanırım nefis adlı yazıdan bahsettiniz. Yanılırsam düzeltin....
Sevgili carmenmir hepimizin sonu muammadır.... Yaratan her şeyde tam muhtar, kullar her zaman hataya ve sevaba aynı uzaklıktayız. Bizi meleklerden de, cinlerden de, evrenin bütününden de çok seven rabbimiz bu nedenle seviyor. Hata yapıp pişmanlık duyduğumuz ve 'sana sığınırız rabbim, senden sana sığınırız, kusurlarımızı affet, sen settar isminle hatalarımızı, günahlarımızı örtterek, affederek mahviyete gönder,' dediğimiz için en çok sevgiliyiz.... Biz her an, her saniye hataya-sevaba aynı uzaklıkta kullarız.
Kurduğün cümleden anladığım ve sana diyebileceklerim bunlar. Bir babanın şefkat nefesi... Umarım bir nebze yardım edebilmişimdir.
Lütfen, aşılmaz zannettiğin derdin varsa bana yaz.

Çözüksüz hiç bir dert olamaz....Dertleri yaratan Mevla'mız dermanını da yaratmıştır.

Allah sana bana şah damarımızdan da yakındır.Herkesten çok yakın...En yakın.Konuş onunla ve bir çıkış yolu dile.Sen hüküm ve hikmet merhamet sahibisin, beni teselli et,içinde bulunduğum durumdan kurtar, de.Ey her kulunu işiten ve cevap veren Allah'ım....Bir kapıyı kapadığında başka bir kapı açan, Fettah Allah'ım...

Bana rahmetinle muamele et.Sen gafurur rahimsin amin....

selam ve selam.

Unutma burada seni dinleyecek bir manevi baban var.

Gözlerinden öptüm dersem kızmazsın değil mi?....Yedi çocuk, yedi torun sahibi, atmış yaşında bir ihtiyar öğretmenim.

Gecen şafağa dönsün.Yüreğın umutla dolsun.Eüzü besmele çek, şeytanın sırtını yere vur....

Huzurda kal.Sevgiyle kal.

Hükümsüz Fahişe 'ye yazılmış yorumlardan bir kısmını aşağıya alıyoruz...Bu serinin ilgi çeken bir yanının olduğunu anlatmak için bu yorumları da yazıya dahil ettik.Bu mektuplar peş peşe okunduğu taktirde hemen herkes için bir ibret tabloso olduğu görülecektir.

Yaklaşık ellibeş mektuptan oluşmaktadır.Kurgu değildir.Açık yüreklilikle,doğaçlama olarak yazılmış samimi itiraflar ve faydalı olma çabalarından ibarettir.Yayınlandığı sitede büyük ilgi görmüş,birçok benzer kişiye yol göstermiş,kurtuluşlarına vesile olmuştur.Bu serinin tamamlanmasından sonra iki örneği daha yayınlamak isteriz.Saygılarımızla.

Not:Yorumların yayınlanması okuyucu tarafından gereksiz görüldüğünden silindi..aylar sonra tabii.